

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ
της 25ης Ιουλίου 2002 *

Στην υπόθεση C-50/00 P,

Unión de Pequeños Agricultores, με έδρα τη Μαδρίτη (Ισπανία), εκπροσωπούμενη από τον J. Ledesma Bartret και J. Jiménez Laiglesia y de Oñate, Abogados, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείουσα,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως που ασκήθηκε κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 23 Νοεμβρίου 1999 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τρίτο τμήμα) στην υπόθεση T-173/98, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. II-3357), και με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ισπανική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι

το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ενώσεως, εκπροσωπούμενο από τον I. Díez Parga, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθού πρωτοδίκως,

υποστηριζόμενο από

την Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τους J. Guerra Fernández και M. Κοντού-Durande, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ,

συγκείμενο από τους G. C. Rodríguez Iglesias, Πρόεδρο, P. Jann, F. Macken, N. Colneric, S. von Bahr, προέδρους τμήματος, C. Gulmann (εισηγητή), D. A. O. Edward, A. La Pergola, J.-P. Puissochet, M. Wathelet, R. Schintgen, B. Σκουρή και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: F. G. Jacobs

γραμματέας: D. Louterman-Hubeau, προϊσταμένη τμήματος,

έχοντας υπόψη την έκθεση ακροατηρίου,

αφού άκουσε τις αγορεύσεις των διαδίκων κατά τη συνεδρίαση της 6ης Νοεμβρίου 2001, κατά την οποία η Unión de Pequeños Agricultores εκπροσωπήθηκε από τον J. Jiménez Laiglesia y de Oñate, το Συμβούλιο από τον I. Díez Parra και η Επιτροπή από τον J. Guerra Fernández και τη M. Κοντού-Durande

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 21ης Μαρτίου 2002,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 16 Φεβρουαρίου 2000, η Unión de Pequeños Agricultores άσκησε, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αναίρεση κατά της διατάξεως του Πρωτοδικείου της 23ης Νοεμβρίου 1999, T-173/98, Unión de Pequeños Agricultores κατά Συμβουλίου (Συλλογή 1999, σ. ΙΙ-3357, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή της αναιρεσείουσας με την οποία ζητούσε τη μερική ακύρωση του κανονισμού (ΕΚ) 1638/98 του Συμβουλίου, της 20ής Ιουλίου 1998, για την τροποποίηση του κανονισμού 136/66/ΕΟΚ περί δημιουργίας κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των λιπαρών ουσιών (ΕΕ L 210, σ. 32, στο εξής: προσβαλλόμενος κανονισμός).

Το νομικό πλαίσιο

- 2 Στις 22 Σεπτεμβρίου 1966, το Συμβούλιο εξέδωσε τον κανονισμό 136/66/ΕΟΚ, περί δημιουργίας κοινής οργανώσεως αγοράς στον τομέα των λιπαρών ουσιών (ΕΕ ειδ. έκδ. 03/002, σ. 33). Ο κανονισμός αυτός δημιούργησε, μεταξύ άλλων, κοινή οργάνωση των αγορών ελαιολάδου που στηρίζεται σε σύστημα εγγυημένων τιμών συνοδευόμενων από ενισχύσεις στην παραγωγή. Οι μηχανισμοί τους οποίους δημιούργησε ο κανονισμός 136/66 υπέστησαν, στη συνέχεια, διάφορες τροποποιήσεις. Η τροποποιηθείσα κατά τον τρόπο αυτόν κοινή οργάνωση της αγοράς ελαιολάδου προέβλεπε συστήματα τιμών παρεμβάσεως, ενισχύσεων στην παραγωγή, ενισχύσεων στην κατανάλωση, αποθηκείσεως καθώς και εισαγωγών και εξαγωγών.

- 3 Στις 20 Ιουλίου 1998 το Συμβούλιο εξέδωσε τον προσβαλλόμενο κανονισμό που μεταρρύθμισε, μεταξύ άλλων, την κοινή οργάνωση αγοράς ελαιολάδου. Συναφώς, το προηγούμενο καθεστώς παρεμβάσεως καταργήθηκε και αντικαταστάθηκε από ένα καθεστώς ενισχύσεως των συμβάσεων ιδιωτικής αποθεματοποίησης. Καταργήθηκε η ενίσχυση στην κατανάλωση καθώς και η ειδική ενίσχυση στους μικρούς παραγωγούς. Ο μηχανισμός σταθεροποίησης της ενισχύσεως στην παραγωγή που στηριζόταν σε μια μέγιστη εγγυημένη ποσότητα για όλη την Κοινότητα τροποποιήθηκε με την πρόβλεψη κατανομής της εν λόγω μέγιστης εγγυημένης ποσότητας μεταξύ των κρατών μελών παραγωγών υπό τη μορφή εγγυημένων εθνικών ποσοτήτων. Τέλος, τα ελαιόδενδρα που φυτεύονται μετά την 1η Μαΐου 1998 αποκλείονται, πλην εξαιρέσεων, από οποιοδήποτε καθεστώς μελλοντικής ενισχύσεως.

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

- 4 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Οκτωβρίου 1998, η Unión de Pequeños Agricultores, μια επαγγελματική ένωση η οποία εκπροσωπεί και προασπίζεται τα συμφέροντα των μικρών ισπανικών γεωργικών επιχει-

ρήσεων και η οποία έχει νομική προσωπικότητα βάσει του ισπανικού δικαίου, άσκησε, δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ (νυν, κατόπιν τροποποιήσεως, άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, ΕΚ), προσφυγή ακυρώσεως του προσβαλλομένου κανονισμού, πλην του καθεστώτος ενισχύσεων για τις επιτραπέζιες ελιές.

- 5 Με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 23 Δεκεμβρίου 1998, το Συμβούλιο προέβαλε, δυνάμει του άρθρου 114, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ένσταση απαραδέκτου.
- 6 Με την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο δέχθηκε την ένσταση απαραδέκτου και απέρριψε την προσφυγή ως προδήλως απαραδέκτη.
- 7 Κατ' αρχάς, το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε στη σκέψη 34 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως ότι, κατά πάγια νομολογία, το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης παρέχει στους ιδιώτες το δικαίωμα να προσβάλουν κάθε απόφαση η οποία, αν και εκδόθηκε υπό τη μορφή κανονισμού, τους αφορά άμεσα και ατομικά και ότι το κριτήριο της διακρίσεως μεταξύ κανονισμού και αποφάσεως έγκειται στη γενική ή μη γενική ισχύ της οικείας πράξεως, κατέληξε, στη σκέψη 44 της ανωτέρω διατάξεως, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει, εκ της φύσεώς του και του περιεχομένου του, κανονιστικό χαρακτήρα και δεν συνιστά απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 189 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρου 249 ΕΚ).
- 8 Ακολούθως, αφού υπενθύμισε στη σκέψη 45 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως ότι, υπό ορισμένες περιστάσεις, έστω και μία κανονιστική πράξη που έχει εφαρμογή επί του συνόλου των ενδιαφερομένων επιχειρηματιών είναι δυνατόν να αφορά ατομ-

κώς ορισμένους εξ αυτών και ότι, ως εκ τούτου, μια κοινοτική πράξη είναι δυνατόν να έχει ταυτόχρονα κανονιστικό χαρακτήρα και, έναντι ορισμένων ενδιαφερομένων επιχειρηματιών, τον χαρακτήρα αποφάσεως, το Πρωτοδικείο τόνισε:

- στη σκέψη 46 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι, «[π]ρος τούτο, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο πρέπει πάντως να μπορεί να αποδείξει ότι η επίμαχη πράξη το θίγει λόγω ορισμένων ιδιοτήτων που του προσδιάζουν ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το εξατομικεύει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο [...]» και,
 - στη σκέψη 47 της ίδιας διατάξεως, ότι, επιπλέον, είναι δυνατόν να είναι συναφώς παραδεκτές οι προσφυγές που ασκούν οι ενώσεις, τουλάχιστον όταν μια νομοθετική διάταξη αναγνωρίζει ρητώς στις επαγγελματικές ενώσεις ορισμένες δυνατότητες διαδικαστικού χαρακτήρα, όταν η ένωση εκπροσωπεί τα συμφέροντα επιχειρήσεων οι οποίες νομιμοποιούνται να ασκήσουν προσφυγή και όταν η ένωση εξατομικεύεται λόγω του ότι η προσβαλλόμενη πράξη θίγει τα ίδια τα συμφέροντά της ως ενώσεως και συγκεκριμένα διότι η πράξη της οποίας ζητείται η ακύρωση θίγει τη θέση της ως διαπραγματεύτριας.
- 9 Ωστόσο, το Πρωτοδικείο έκρινε στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί εν προκειμένω να επικαλεστεί καμία από τις τρεις αυτές περιπτώσεις για να στηρίξει το παραδεκτό της προσφυγής της.
- 10 Συναφώς, το Πρωτοδικείο τόνισε, μεταξύ άλλων, στη σκέψη 50 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ότι «η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι τα μέλη της θίγονται από τον προσβαλλόμενο κανονισμό λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων ή μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο. Αρκεί συναφώς να υπομνησθεί ότι το γεγονός ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός έθιξε,

κατά τον χρόνο εκδόσεώς του, τα μέλη της προσφεύγουσας που ασκούσαν τότε δραστηριότητες στις αγορές ελαιολάδου, προκαλώντας ενδεχομένως την παύση ασκήσεως της δραστηριότητας ορισμένων από αυτά, δεν μπορεί να τα χαρακτηρίσει σε σχέση με κάθε άλλο κοινοτικό επιχειρηματία, εφόσον αυτά βρίσκονται σε κατάσταση αντικειμενικώς καθοριζόμενη, παρόμοια με εκείνη οποιουδήποτε άλλου επιχειρηματία που θα μπορούσε σήμερα ή στο μέλλον να εισέλθει στις αγορές αυτές [...]. Ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά τα μέλη της προσφεύγουσας μόνο λόγω της αντικειμενικής τους ιδιότητας ως επιχειρηματιών που δρουν στις αγορές αυτές, ακριβώς όπως όλους τους άλλους επιχειρηματίες που δρουν στις αγορές αυτές.»

- 11 Το Πρωτοδικείο τόνισε περαιτέρω στις σκέψεις 53 έως 55 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να ισχυριστεί ούτε ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός θίγει ορισμένα από τα ειδικά συμφέροντά της προκειμένου να στηρίξει το παραδεκτό της προσφυγής της και κατέληξε, στη σκέψη 58 της ανωτέρω διατάξεως, ότι η προσφεύγουσα δεν εξατομικεύεται με βάση κάποιο από τα κριτήρια που έχει δεχθεί η νομολογία σχετικά με το παραδεκτό προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται από ένωση.
- 12 Τέλος, το Πρωτοδικείο εξέτασε το τελευταίο επιχείρημα το οποίο προέβαλε η προσφεύγουσα προκειμένου να αποδείξει ότι οι διατάξεις του προσβαλλόμενου κανονισμού την αφορούν ατομικά, ήτοι τον κίνδυνο να μην τύχει αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας. Συναφώς, το Πρωτοδικείο έκρινε τα εξής:
- «61 Όσον αφορά το επιχείρημα που αντλείται από την έλλειψη αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, τούτο συνίσταται στην καταγγελία της ελλείψεως εσωτερικών ενδίκων βοηθημάτων που παρέχουν, ενδεχομένως, τη δυνατότητα ελέγχου του κύρους του προσβαλλόμενου κανονισμού με την προδικαστική παραπομπή που στηρίζεται στο άρθρο 177 της Συνθήκης [ΕΚ, νυν άρθρο 234 ΕΚ].
- 62 Συναφώς, πρέπει να τονιστεί ότι η αρχή της ίσης μεταχειρίσεως όλων των υποκειμένων δικαίου όσον αφορά τις προϋποθέσεις προσβάσεως στον κοινοτικό

δικαστή μέσω προσφυγής ακυρώσεως απαιτεί να μην εξαρτώνται οι προϋποθέσεις αυτές από τις περιστάσεις που αντιστοιχούν στο σύστημα δικαιοδοτικού ελέγχου εκάστου κράτους μέλους. Επιβάλλεται άλλωστε να υπογραμμιστεί, ως προς το ζήτημα αυτό, ότι, κατ' εφαρμογήν της αρχής της ειλικρινούς συνεργασίας που καθιερώνει το άρθρο 5 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 10 ΕΚ), τα κράτη μέλη οφείλουν να συμβάλλουν στην πληρότητα του συστήματος ενδίκων μέσων και διαδικασιών το οποίο έχει καθιερώσει η Συνθήκη ΕΚ με σκοπό να ανατεθεί στον κοινοτικό δικαστή ο έλεγχος της νομιμότητας των πράξεων των κοινοτικών θεσμικών οργάνων (βλ., συναφώς, την απόφαση [της 23ης Απριλίου 1986, 294/83], *Les Verts* κατά Κοινοβουλίου, [Συλλογή 1986, σ. 1339], σκέψη 23).

63 Πάντως, τα στοιχεία αυτά δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την εκ μέρους του Πρωτοδικείου απομάκρυνση από το σύστημα των ενδίκων βοηθημάτων που καθιερώνει το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, όπως έχει διαμορφωθεί από τη νομολογία, και την υπέρβαση των ορίων της αρμοδιότητάς του τα οποία θέτει η διάταξη αυτή.

64 Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αντλήσει κανένα επιχείρημα από τη μακρά ενδεχομένως διάρκεια της διαδικασίας του άρθρου 177 της Συνθήκης. Το γεγονός αυτό δεν μπορεί, πράγματι, να δικαιολογήσει τροποποίηση του συστήματος των ενδίκων μέσων και των διαδικασιών που έχει καθιερωθεί από τα άρθρα 173, 177 και 178 της Συνθήκης ΕΚ (νυν άρθρο 235 ΕΚ) με σκοπό να ανατεθεί στο Δικαστήριο ο έλεγχος της νομιμότητας των πράξεων των θεσμικών οργάνων. Σε καμία περίπτωση το επιχείρημα αυτό δεν παρέχει τη δυνατότητα να κηρυχθεί παραδεκτή προσφυγή ακυρώσεως ασκηθείσα από φυσικό ή νομικό πρόσωπο το οποίο δεν πληροί τις προϋποθέσεις του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης (διάταξη του Δικαστηρίου της 24ης Απριλίου 1996, C-87/95 P, *CNPAAP* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1996, σ. I-2003, σκέψη 38).»

13 Από το σύνολο των ανωτέρω σκέψεων, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, στη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι δεν ήταν δυνατόν να θεωρηθεί ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός αφορά ατομικά την προσφεύγουσα και ότι, εφόσον δεν πληροί κάποια από τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που θέτει το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, παρείλεγε η εξέταση του αν ο εν λόγω κανονισμός την αφορά άμεσα.

Η αίτηση αναιρέσεως

14 Με την αίτησή της αναιρέσεως, η αναιρεσείσουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη,
- να κηρύξει παραδεκτή την προσφυγή της και να αναπέμψει την υπόθεση προς εκδίκαση ενώπιον του Πρωτοδικείου.

15 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:

- να κηρύξει την αίτηση αναιρέσεως προδήλως απαράδεκτη ή, επικουρικώς, προδήλως αβάσιμη,
- να καταδικάσει την αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα.

16 Με διάταξη του προέδρου του Δικαστηρίου της 12ης Σεπτεμβρίου 2000, επιτράπη στην Επιτροπή να παρέμβει προς στήριξη των αιτημάτων του Συμβουλίου.

- 17 Προς στήριξη της αιτήσεως της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα προβάλλει τέσσερις λόγους αναιρέσεως.
- 18 Πρώτον, υποστηρίζει ότι το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 61 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ερμήνευσε εσφαλμένα το επιχείρημά της σχετικά με τη μη παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας σε περίπτωση που κηρυχθεί απαράδεκτη η προσφυγή της. Συγκεκριμένα, η αναιρεσείουσα δεν στήριξε το επιχείρημα αυτό απλώς στην ανυπαρξία ένδικων βοηθημάτων στην εσωτερική έννομη τάξη, αλλά στο γεγονός ότι με την κήρυξη της προσφυγής της ως απαράδεκτης δεν τηρήθηκε η προϋπόθεση της αποτελεσματικότητας που συνδέεται με το θεμελιώδες δικαίωμα που επικαλείται. Δεύτερον, η αναιρεσείουσα προβάλλει ότι το σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως είναι ελλιπές, διότι δεν απαντά στα επιχειρήματα που αντλούνται από τα πραγματικά περιστατικά ούτε στους νομικούς ισχυρισμούς που προβάλλει με το δικόγραφό της και με τις παρατηρήσεις της επί της ενστάσεως απαραδέκτου, αλλά περιορίζεται, με τη σκέψη 63 της ίδιας διατάξεως, στο να λάβει υπόψη του ένα μόνον από αυτά το οποίο, κατά τα λοιπά, αποδίδει ανακριβώς. Τρίτον, η αναιρεσείουσα ισχυρίζεται ότι η σκέψη 62 της εν λόγω διατάξεως είναι αντιφατική. Συναφώς, η αναιρεσείουσα προβάλλει το επιχείρημα ότι, μολονότι η αρχή της ειλικρινούς συνεργασίας επιβάλλει την πρόβλεψη από την εσωτερική έννομη τάξη ένδικων βοηθημάτων τα οποία θα παρέχουν τη δυνατότητα, όταν παρίσταται ανάγκη, να υποβάλλεται προδικαστικό ερώτημα σχετικά με το κύρος μιας κοινοτικής πράξεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι ο σεβασμός του δικαιώματος ενός ιδιώτη για την παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας αποτελεί συνάρτηση των ιδιαίτερων συνθηκών του δικαιοδοτικού συστήματος εκάστου κράτους μέλους. Τέταρτον, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, παραλείποντας να εξετάσει εν προκειμένω το αν η κήρυξη της προσφυγής της ως απαράδεκτης καταλήγει ενδεχομένως, λαμβανομένων υπόψη όλων των πραγματικών και νομικών δεδομένων, στην προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος για παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, προσέβαλε ένα θεμελιώδες δικαίωμα που αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της κοινοτικής έννομης τάξεως.

Επί του παραδεκτού της αιτήσεως αναιρέσεως

- 19 Τόσο το Συμβούλιο όσο και η Επιτροπή προβάλλουν την ένσταση προδήλου απαραδέκτου της αιτήσεως αναιρέσεως λόγω ελλείψεως εννόμου συμφέροντος της αναιρεσείουσας. Συγκεκριμένα, όλη η επιχειρηματολογία του Πρωτοδικείου σχετικά με την αποτελεσματική δικαστική προστασία συνιστά ένα *obiter dictum*, δεδομένου ότι η πραγματική αιτιολογία για την οποία κηρύχθηκε απαράδεκτη η προσφυγή

έγκειται, όπως προκύπτει από τη σκέψη 65 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, στο γεγονός ότι η αναιρεσείουσα δεν πληροί κάποια από τις προϋποθέσεις του παραδεκτού που προβλέπει το άρθρο 73, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης. Κατά συνέπεια, έστω και αν το εσωτερικό δίκαιο δεν προβλέπει τη δυνατότητα ασκήσεως ενδίκου βοηθήματος, ο κοινοτικός δικαστής θα πρέπει να εξακολουθήσει να εφαρμόζει την εν λόγω διάταξη της Συνθήκης ελέγχοντας αν οι προϋποθέσεις του παραδεκτού τις οποίες προβλέπει πληρούνται ή όχι.

- 20 Κατά συνέπεια, για να ευδοκιμήσει η προσφυγή της, η αναιρεσείουσα θα έπρεπε να στηρίξει την ανίρυσή της στην παράβαση του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη και, πιο συγκεκριμένα, να αποδείξει ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός την αφορά ατομικά, και όχι στην ενδεχόμενη παράλειψη παροχής αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, η οποία, στο παρόν στάδιο εξέλιξεως της κοινοτικής έννομης τάξεως, σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να στηρίξει το παραδεκτό της προσφυγής.
- 21 Συναφώς, πρέπει να υπομνησθεί ότι η ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του προσφεύγοντος για την άσκηση αναιρέσεως προϋποθέτει ότι η ανίρυσή μπορεί, με το αποτέλεσμα που θα επιτύχει, να ωφελήσει τον διάδικο που την άσκησε (απόφαση της 13ης Ιουλίου 2000, C-174/99 P, Κοινοβούλιο κατά Richard, Συλλογή 2000, σ. I-6189, σκέψη 33).
- 22 Εν προκειμένω, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή της αναιρεσείουσας ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 23 Κατά συνέπεια, είναι πιθανόν ότι, εάν ευδοκιμούσε η αίτηση της αναιρέσεως, η αναιρεσείουσα θα αντλούσε κάποιο όφελος δεδομένου ότι η προσφυγή της θα μπορούσε να εξεταστεί επί της ουσίας. Το αν το προβαλλόμενο δικαίωμα για παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας είναι δυνατόν, υπό ορισμένες περιστάσεις, να καταστήσει παραδεκτή την προσφυγή περί ακυρώσεως κανονισμού, την οποία ασκεί ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο, αφορά την ουσία της αιτήσεως αναιρέσεως και δεν μπορεί, σε καμία περίπτωση, να προδικάσει την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος της αναιρεσείουσας.

- 24 Υπό τις συνθήκες αυτές, η αίτηση αναιρέσεως είναι παραδεκτή.

Επί του βασίμου της αιτήσεως αναιρέσεως

Τα επιχειρήματα των μερών

- 25 Με τους τέσσερις λόγους αναιρέσεως, οι οποίοι θα πρέπει να εξετασθούν από κοινού, η αναιρεσείουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι η απόρριψη της προσφυγής της ως απαράδεκτης, στον βαθμό που στηρίζεται στη συλλογιστική που αναπτύσσεται στις σκέψεις 61 έως 64 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, προσβάλλει το δικαίωμά της προς παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας για την προάσπιση των δικών της συμφερόντων και των συμφερόντων των μελών της.
- 26 Κατά την αναιρεσείουσα, οι επίμαχες διατάξεις του προσβαλλόμενου κανονισμού, που αφορούν την κατάργηση του καθεστώτος παρεμβάσεως, της ενισχύσεως στην κατανάλωση καθώς και της ενισχύσεως στους μικρούς παραγωγούς, δεν προϋποθέτουν για την εφαρμογή τους καμία εθνική ρύθμιση εφαρμογής και δεν απαιτούν από τις ισπανικές αρχές να προβούν σε ορισμένες πράξεις. Κατά συνέπεια, η αναιρεσείουσα δεν είχε τη δυνατότητα, στο πλαίσιο του ισπανικού νομικού συστήματος, να ζητήσει την ακύρωση μιας εθνικής πράξεως σχετιζομένης με τις εν λόγω διατάξεις και, ως εκ τούτου, δεν υπήρχε η δυνατότητα υποβολής προδικαστικού ερωτήματος για την εκτίμηση του κύρους των διατάξεων αυτών. Επιπλέον, η αναιρεσείουσα ή τα μέλη της δεν είχαν ούτε καν τη δυνατότητα να παραβιάσουν τις διατάξεις αυτές προκειμένου να αμφισβητήσουν στη συνέχεια τη νομιμότητα της κυρώσεως που, ενδεχομένως, τους επιβαλλόταν.
- 27 Παραλείποντας να εξετάσει αν το γεγονός της απορρίψεως ως απαράδεκτης της προσφυγής με την οποία ζητήθηκε η μερική ακύρωση του του προσβαλλόμενου κανονισμού έχει ως αποτέλεσμα, υπό τις προκείμενες περιστάσεις, τη μείωση της αποτελεσματικότητας του δικαιώματος της αναιρεσείουσας για παροχή δικαστικής προστασίας, η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη προσέβαλε ένα θεμελιώδες δικαίωμα το οποίο αποτελεί αναπόσπαστο τμήμα της κοινοτικής έννομης τάξεως.

- 28 Η αναιρεσείουσα υποστηρίζει ότι το δικαίωμα παροχής αποτελεσματικής ένδικης προστασίας συνεπάγεται την ειδική εξέταση των προκειμένων ειδικών περιστάσεων. Δεν είναι δυνατόν ένα δικαίωμα να είναι πραγματικά αποτελεσματικό χωρίς τη συγκεκριμένη εξέταση του αποτελεσματικού χαρακτήρα του. Στην πραγματικότητα, η εξέταση αυτή συνεπάγεται κατ' ανάγκην την εξέταση του αν υφίσταται, εν προκειμένω, μια άλλη δικαστική οδός. Συναφώς, η αναιρεσείουσα παραπέμπει στις σκέψεις 32 και 33 της αποφάσεως της 2ας Απριλίου 1998, C-321/95 P, Greenpeace Council κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-1651), η οποία, κατά την άποψή της, επιβεβαιώνει ότι, εάν δεν υπάρχει κάποιο ένδικο βοήθημα στην εσωτερική έννομη τάξη, πρέπει να κρίνεται παραδεκτή η προσφυγή ακυρώσεως που ασκείται δυνάμει του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης.
- 29 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή υποστηρίζουν κατ' ουσίαν ότι η αίτηση αναιρέσεως είναι, εν πάση περιπτώσει, προδήλως αβάσιμη δεδομένου ότι το άρθρο 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης δεν προβλέπει ότι, εάν η προσφεύγουσα δεν έχει τη δυνατότητα να ασκήσει ένδικο βοήθημα προβλεπόμενο από το εσωτερικό δίκαιο, τούτο αποτελεί κριτήριο ή περίπτωση δυνάμενη να στηρίξει το παραδεκτό ευθείας προσφυγής ακυρώσεως που ασκείται από φυσικό ή νομικό πρόσωπο κατά κοινοτικής πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα. Το μόνο κρίσιμο κριτήριο είναι να αφορά η προσβαλλόμενη πράξη το πρόσωπο αυτό άμεσα και ατομικά. Η αίτηση αναιρέσεως όμως δεν εξετάζει το ζήτημα αν ο κανονισμός αφορά άμεσα και ατομικά την αναιρεσείουσα και επικαλείται μόνον την ανάλυση που αφιέρωσε το Πρωτοδικείο στα επιχειρήματα που προβλήθηκαν σχετικά με την παροχής αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.
- 30 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή υπενθυμίζουν περαιτέρω ότι η Συνθήκη προέβλεψε ένα πλήρες σύστημα ένδικων βοηθημάτων με σκοπό να ανατεθεί στο Δικαστήριο ο έλεγχος της νομιμότητας ή του κύρους των πράξεων των κοινοτικών θεσμικών οργάνων και, μεταξύ άλλων, των πράξεων κανονιστικού χαρακτήρα. Βέβαια, κατά την Επιτροπή, ένα κράτος μέλος το οποίο θα καθιστούσε εξαιρετικά δυσχερή, ή ακόμη και αδύνατη, την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος θα προσέβαλλε το θεμελιώδες δικαίωμα για παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και θα παρέβαινε έτσι το καθήκον ειλικρινούς συνεργασίας το οποίο προβλέπει το άρθρο 5 της Συνθήκης. Εντούτοις, και στην περίπτωση αυτή, δεν θα ήταν δυνατό να τεθεί τέλος σε μια τέτοια παράβαση αλλοιώνοντας το νόημα του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, αλλά κινώντας τη διαδικασία λόγω παραβάσεως κατά του εν λόγω κράτους μέλους σύμφωνα με το άρθρο 226 ΕΚ.

- 31 Η Επιτροπή προβάλλει, επιπλέον, ότι δεν αντιλαμβάνεται πώς είναι δυνατόν η αναιρεσείουσα να υποστηρίζει ότι το ισπανικό δίκαιο δεν παρέχει κανένα ένδικο βοήθημα κατά του προσβαλλομένου κανονισμού. Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι ο κανονισμός αυτός είναι μια δεσμευτική πράξη που παράγει απευθείας δικαιώματα και υποχρεώσεις για τους διοικουμένους και ότι, ως εκ τούτου, κάθε παράβαση των διατάξεών της είναι δυνατό να προβληθεί ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Στο ισπανικό δίκαιο, όπως ενδεχομένως και στις άλλες έννομες τάξεις των κρατών μελών, η διοίκηση υποχρεούται να λάβει απόφαση κατόπιν υποβολής αιτήσεως από τους ενδιαφερομένους. Εάν, μετά ορισμένο χρονικό διάστημα, οι αρμόδιες αρχές δεν απαντήσουν στις εν λόγω αιτήσεις, η παράλειψη αυτή ισοδυναμεί με αρνητική απάντηση ή, αντιθέτως, με θετική απάντηση σε ορισμένες περιπτώσεις, γεγονός που παρέχει τη δυνατότητα ασκήσεως προσφυγής, εφόσον ο αιτών δεν ικανοποιηθεί από την απάντηση που δόθηκε στην αίτησή του. Άπαξ ασκηθεί το ένδικο βοήθημα, ουδέν εμποδίζει τον εν λόγω ιδιώτη να επικαλεστεί όλους τους κανόνες του κοινοτικού δικαίου και να ζητήσει, αν παρίσταται ανάγκη, την υποβολή προδικαστικού ερωτήματος σχετικά με την ερμηνεία ή το κύρος της προσβαλλομένης πράξεως βάσει του άρθρου 234 ΕΚ.

Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 32 Ευθύς εξαρχής πρέπει να τονιστεί ότι η αναιρεσείουσα δεν αμφισβήτησε τη διαπίστωση του Πρωτοδικείου, στη σκέψη 55 της αναιρεσιβαλλομένης διατάξεως, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός έχει κανονιστικό χαρακτήρα. Δεν αμφισβήτησε ούτε τη διαπίστωση, στη σκέψη 56 της εν λόγω διατάξεως, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν έθιγε να ίδια τα συμφέροντα της αναιρεσείουσας ούτε τη διαπίστωση, στη σκέψη 50 της ανωτέρω διατάξεως, ότι ο προσβαλλόμενος κανονισμός δεν θίγει τα μέλη της λόγω ορισμένων ιδιαίτερων ιδιοτήτων τους ή λόγω μιας πραγματικής καταστάσεως που τα χαρακτηρίζει σε σχέση με οποιοδήποτε άλλο πρόσωπο.
- 33 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξεταστεί αν η αναιρεσείουσα, ως εκπρόσωπος των συμφερόντων των μελών της, μπορεί εντούτοις να ασκήσει παραδεκτώς, τηρουμένου του άρθρου 173, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, προσφυγή περί ακυρώσεως του προσβαλλομένου κανονισμού για τον λόγο και μόνον ότι αυτό απαιτεί το δικαίωμα προς παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, λαμβανομένης υπόψη της προβαλλομένης ελλείψεως οποιουδήποτε αποτελεσματικού ένδικου βοηθήματος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων.

- 34 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, κατά το άρθρο 173, δεύτερο και τρίτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ, το Δικαστήριο είναι αρμόδιο να αποφαινεται επί προσφυγών που ασκούνται από κράτος μέλος, από το Συμβούλιο ή την Επιτροπή, λόγω αναρμοδιότητας, παραβάσεως ουσιώδους τύπου, παραβάσεως της παρούσας Συνθήκης ή οποιουδήποτε κανόνα δικαίου σχετικού με την εφαρμογή της ή λόγω καταχρήσεως εξουσίας ή ακόμη επί προσφυγών του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, του Ελεγκτικού Συνεδρίου και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας οι οποίες αποβλέπουν στη διατήρηση των προνομίων τους. Σύμφωνα με το τέταρτο εδάφιο της ανωτέρω διατάξεως, «[κ]άθε φυσικό ή νομικό πρόσωπο δύναται με τις ίδιες προϋποθέσεις να ασκεί προσφυγή κατά των αποφάσεων που απευθύνονται σ' αυτό, καθώς και κατά αποφάσεων που, αν και εκδίδονται ως κανονισμοί ή αποφάσεις που απευθύνονται σε άλλο πρόσωπο, το αφορούν άμεσα και ατομικά».
- 35 Ως εκ τούτου, στο πλαίσιο του άρθρου 173 της Συνθήκης, ένας κανονισμός, ως πράξη γενικής ισχύος, δεν μπορεί να προσβληθεί από άλλα υποκείμενα δικαίου πέραν των κοινοτικών οργάνων, της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας και των κρατών μελών (βλ., υπό το ίδιο πνεύμα, απόφαση της 6ης Μαρτίου 1979, 92/78, *Simmenthal* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/Ι, σ. 407, σκέψη 40).
- 36 Εντούτοις, μια πράξη γενικής ισχύος, όπως είναι ο κανονισμός, είναι δυνατόν, υπό ορισμένες συνθήκες, να αφορά ατομικά ορισμένα φυσικά ή νομικά πρόσωπα και, ως εκ τούτου, να έχει έναντι αυτών τον χαρακτήρα αποφάσεως (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 16ης Μαΐου 1991, C-358/89, *Extramet Industrie* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1991, σ. I-2501, σκέψη 13, της 18ης Μαΐου 1994, C-309/89, *Codorniu* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1994, σ. I-1853, σκέψη 19, και της 31ης Μαΐου 2001, C-41/99 P, *Sadam Zuccherifici* κ.λπ. κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-4239, σκέψη 27). Αυτό συμβαίνει όταν η εν λόγω πράξη θίγει ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο λόγω ορισμένων ξεχωριστών ιδιοτήτων του ή μιας πραγματικής καταστάσεως που το χαρακτηρίζει σε σχέση με κάθε άλλο πρόσωπο και, ως εκ τούτου, το εξατομικεύει κατά τρόπο ανάλογο προς αυτόν του αποδέκτη (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 15ης Ιουλίου 1963, 25/62, *Plaumann* κατά Επιτροπής Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 937, 942, και της 22ας Νοεμβρίου 2001, C-452/98, *Nederlandse Antillen* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2001, σ. I-8973, σκέψη 60).
- 37 Αν δεν πληρούνται η προϋπόθεση αυτή, σε καμία περίπτωση δεν είναι παραδεκτή η προσφυγή ακυρώσεως που ασκεί κατά κανονισμού ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο (βλ., συναφώς, προπαρατεθείσα διάταξη CNPAAΡ κατά Συμβουλίου, σκέψη 38).

- 38 Εντούτοις, πρέπει να υπομνησθεί ότι η Ευρωπαϊκή Κοινότητα είναι μια κοινότητα δικαίου, οι δε πράξεις των θεσμικών οργάνων της υπόκεινται σε έλεγχο για το αν είναι σύμφωνες με τη Συνθήκη και τις γενικές αρχές του δικαίου στις οποίες περιλαμβάνονται και τα θεμελιώδη δικαιώματα.
- 39 Κατά συνέπεια, οι ιδιώτες πρέπει να έχουν τη δυνατότητα να τύχουν αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας των δικαιωμάτων που αντλούν από την κοινοτική έννομη τάξη, δεδομένου ότι το δικαίωμα να τύχουν της προστασίας αυτής αποτελεί τμήμα των γενικών αρχών του δικαίου οι οποίες απορρέουν από τις κοινές συνταγματικές παραδόσεις των κρατών μελών. Το δικαίωμα αυτό καθιερώνεται επίσης από τα άρθρα 6 και 13 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως για την προάσπιση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και των θεμελιωδών ελευθεριών (βλ., μεταξύ άλλων, τις αποφάσεις της 15ης Μαΐου 1986, 222/84, Johnston, Συλλογή 1986, σ. 1651, σκέψη 18, και της 27ης Νοεμβρίου 2001, C-424/99, Επιτροπή κατά Αυστρίας, Συλλογή 2001, σ. I-9285, σκέψη 45).
- 40 Η Συνθήκη, με τα άρθρα της 173 και 184 (νυν άρθρο 241 ΕΚ), αφενός, και με το άρθρο της 177, αφετέρου, καθιέρωσε ένα πλήρες σύστημα ένδικων βοηθημάτων και διαδικασιών για τον έλεγχο της νομιμότητας των πράξεων των κοινοτικών οργάνων, αναθέτοντας τον έλεγχο αυτόν στον κοινοτικό δικαστή (βλ., υπό το ίδιο πνεύμα, απόφαση της 23ης Απριλίου 1986, 294/83, Les Verts κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1986, σ. 1339, σκέψη 23). Στο πλαίσιο του συστήματος αυτού, τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα που δεν έχουν τη δυνατότητα, λόγω των προϋποθέσεων του παραδεκτού που θέτει το άρθρο 173; τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης, να προσβάλλουν απευθείας τις κοινοτικές πράξεις κανονιστικού χαρακτήρα, έχουν τη δυνατότητα, αναλόγως της περιπτώσεως, να προβάλλουν την ακυρότητα των πράξεων αυτών είτε, κατά τρόπο παρεμπόδιοντα, δυνάμει του άρθρου 184 της Συνθήκης, ενώπιον του κοινοτικού δικαστή, είτε ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων και να ζητούν από αυτά, δεδομένου ότι δεν είναι αρμόδια να αναγνωρίζουν την ακυρότητα των εν λόγω πράξεων (βλ. απόφαση της 22ας Οκτωβρίου 1987, 314/85, Foto-Frost, Συλλογή 1987, σ. 4199, σκέψη 20), να υποβάλλουν προς τούτο προδικαστικά ερωτήματα στο Δικαστήριο.
- 41 Κατά συνέπεια, στα κράτη μέλη εναπόκειται να προβλέψουν ένα σύστημα ένδικων βοηθημάτων και διαδικασιών προκειμένου να εξασφαλίσουν τον σεβασμό του δικαιώματος για παροχή αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

- 42 Στο πλαίσιο αυτό, σύμφωνα με την αρχή της ειλικρινούς συνεργασίας που διατυπώνει το άρθρο 5 της Συνθήκης, τα εθνικά δικαστήρια υποχρεούνται, στο μέτρο του δυνατού, να ερμηνεύουν και να εφαρμόζουν τους εσωτερικούς δικονομικούς κανόνες που διέπουν την άσκηση των ένδικων βοηθημάτων κατά τρόπον ώστε να παρέχεται η δυνατότητα στα φυσικά και νομικά πρόσωπα να αμφισβητούν ενώπιον των δικαστηρίων τη νομιμότητα οποιασδήποτε αποφάσεως ή εθνικού μέτρου σχετικά με την εφαρμογή επ' αυτών μιας κοινοτικής πράξεως κανονιστικού χαρακτήρα, προβάλλοντας την ακυρότητά της.
- 43 Στο πλαίσιο αυτό, επιβάλλεται η διαπίστωση, όπως επισήμανε ο γενικός εισαγγελέας στα σημεία 50 έως 53 των προτάσεών του, ότι δεν μπορεί να γίνει δεκτή μια ερμηνεία του συστήματος των ένδικων βοηθημάτων, όπως αυτή που προτείνει η αναιρεσείουσα, σύμφωνα με την οποία είναι παραδεκτή η άσκηση ευθείας προσφυγής ακυρώσεως ενώπιον του κοινοτικού δικαστή στον βαθμό που θα ήταν δυνατό να αποδειχθεί, κατόπιν συγκεκριμένου ελέγχου από αυτόν των εθνικών δικονομικών κανόνων, ότι οι κανόνες αυτοί δεν επιτρέπουν στον ιδιώτη την άσκηση ένδικου βοηθήματος με το οποίο θα είχε τη δυνατότητα να αμφισβητήσει το κύρος της προσβαλλομένης κοινοτικής πράξεως. Πράγματι, ένα τέτοιου είδους σύστημα θα απαιτούσε σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση από τον κοινοτικό δικαστή να εξετάζει και να ερμηνεύει το εθνικό δικονομικό δίκαιο, πράγμα το οποίο θα υπερέβαινε την αρμοδιότητά του που έγκειται στον έλεγχο της νομιμότητας των κοινοτικών πράξεων.
- 44 Τέλος, πρέπει να προστεθεί ότι, σύμφωνα με το σύστημα ελέγχου της νομιμότητας το οποίο καθιερώνει η Συνθήκη, ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο δεν μπορεί να ασκήσει προσφυγή κατά κανονισμού παρά μόνον εάν ο κανονισμός αυτός το αφορά όχι μόνον άμεσα αλλά και ατομικά. Μολονότι η προϋπόθεση αυτή πρέπει να ερμηνεύεται υπό το πρίσμα της αρχής της παροχής αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας λαμβανομένων υπόψη των διαφόρων περιστάσεων που είναι δυνατό να εξατομικεύουν τον προσφεύγοντα (βλ., π.χ., τις αποφάσεις της 2ας Φεβρουαρίου 1988, 67/85, 68/85 και 70/85, Van der Kooy κατά Επιτροπής, Συλλογή 1988, σ. 219, σκέψη 14, Extramet Industrie κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 13, και Codorniu κατά Συμβουλίου, προπαρατεθείσα, σκέψη 19), η ερμηνεία αυτή δεν είναι δυνατόν να καταλήξει στο να μη λαμβάνεται υπόψη η εν λόγω προϋπόθεση, η οποία ρητώς προβλέπεται στη Συνθήκη, χωρίς να υπάρξει υπέρβαση των αρμοδιοτήτων που αναγνωρίζει στα κοινοτικά δικαστήρια.
- 45 Μολονότι είναι δυνατόν να υπάρξει βεβαίως ένα σύστημα ελέγχου της νομιμότητας των κοινοτικών πράξεων κανονιστικού χαρακτήρα διαφορετικό από αυτό που

καθιερώνει η ιδρυτική Συνθήκη και το οποίο ουδέποτε έχει τροποποιηθεί ως προς τις αρχές του, ωστόσο αναπόκειται, αν παραστεί ανάγκη, στα κράτη μέλη, σύμφωνα με το άρθρο 48 ΕΕ, να αναμορφώσουν το νυν ισχύον σύστημα.

- 46 Βάσει των προεκτεθέντων, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το Πρωτοδικείο δεν υπέπεσε σε νομικό σφάλμα απορρίπτοντας την προσφυγή που άσκησε η αναιρεσείουσα ως απαράδεκτη χωρίς να εξετάσει αν, στην προκειμένη περίπτωση, υπάρχει δυνατότητα ασκήσεως ένδικου βοηθήματος ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων προκειμένου να εξετασθεί το κύρος του προσβαλλομένου κανονισμού.
- 47 Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 48 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ζήτησε να καταδικαστεί η αναιρεσείουσα στα δικαστικά έξοδα και δεδομένου ότι η αναιρεσείουσα ηττήθηκε, αυτή πρέπει να καταδικαστεί στα έξοδα της δίκης.
- 49 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται και στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του ανωτέρω άρθρου 118, τα κοινοτικά όργανα που παρεμβαίνουν στη δίκη φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα. Σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, η Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**
- 2) Καταδικάζει την Unión de Pequeños Agricultores στα δικαστικά έξοδα.**
- 3) Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων φέρει τα δικαστικά της έξοδα.**

Rodríguez Iglesias

Jann

Macken

Colneric

von Bahr

Gulmann

Edward

La Pergola

Puissochet

Wathelet

Schintgen

Skouris

Cunha Rodrigues

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 25 Ιουλίου 2002.

Ο Γραμματέας

Ο Πρόεδρος

R. Grass

G. C. Rodríguez Iglesias